

APÁINK ARCÁN

Itt Erdélyben a suvadásos dombok
a férfiakban éjjel mélyre szállnak.
Reccsenve nőnek meg a pofacsontok
s a vízmosások szemekben az árnyak

nézik, nézik évezredes hosszan,

hogyan a türelem partjain milyen erdő ég el.

Hiába kentétek be a füves rétet
útjelzőkkel és piros borjúvérrel,

mert felzúg makacs hajuk az éjben
és erdőtűzként világít,
forradalmas – szép arcuk foszforeszkál,
hogyan megleljük az utat hazáig
fiúk

fiúk, viháncoló csitkók a vad szelekben,
ha netalán az úrig nem sikerül szállnunk,
s e rögös földre mégis visszatérnénk,
... csak lábujjhegyen! halkán!
Apáink hűlő, drága arcán járunk.

CSIKI LÁSZLÓ

BALASSI

Én költő nem voltam, én csak énekeltem
amit fülemben fűtt a szél a nagy futáson.
Száz ló is kidőlt alólam – elsírártam,
és elsírártam – mert fájt – a dalolásom.

Volt, ki a beszédet jobban tudta nálam,
a szó nem volt kenyerem – s nem volt kenyerem...
Egy lélegzetnyi kék ég, az volt vagyonom,
azzal éltem – mint kőbe vetett búzaszem.

Semmim se volt, hát szabadnak kellett lenni,
de hitem másokhoz kötött – tán bolondság,
mert hogy hűségem magamnak bizonyítsam,
én futottam is, ha mások parancsolták.

De ha kellett – és kellett – a harcot álltam,
ütöttem, s hős lettem, hogy öltem emberül...
De sose hittem, hogy az a fényes szablya,
az a hold ott fönny az égen engem elkerül...

Én szavak helyett csak asszonyt szerettem,
nevük – hogyha volt – csak kitalálás, játék...
Úgy szerettem őket – magam szerethessem,
s elűzzenek, ha tán melléjük állnék.